

Nytårshilsen v. Hospitals- og sognepræst Anne Boye 2020

Nu er det nytår!

Og for hvert år, der sætter sig som en årring om mine minder, står det mig mere og mere klart, hvor alene vi egentlig er.

Som ung havde det været en skræmmende erkendelse, men nu - er det i stigende grad - med en vis tryghed, at jeg fornemmer, at verdens tumult og larm i sidste ende ikke kan bestemme, om der er sjælefred eller ej.

I glimt når vi hinanden - og de glimt ville jeg ikke være foruden. De øjeblikke, hvor vi med andre - som oftest dem vi holder mest af og er tættest på - oplever at være fremmed under samme måne, dér hvor vi føler os kendt og modtaget som netop det menneske vi er blevet givet at være, i al den ufuldstændighed og uforstandighed, som netop er mig.

Storm P. sagde, at der i virkeligheden ingen forskel er på optimisme og pessimisme; de er begge indbildninger. Stædige indbildninger. Utopisterne har en stædig tro på, at det kan blive bedre og at fremtiden gemmer på noget godt. Fortæller man kun om det, der går ad helvede til, giver det indtryk af en verden, hvor alt går ad helvede til. Utopisterne fortæller gerne om alt det, der går godt.

Dystopisterne har en stædig tro på, at fremtiden gemmer på katastrofer. Medier, bøger og film synes for tiden at give dem ret, en pandemi oveni hatten hjælper nok heller ikke yderligere, og man smittes let af troen på, at verden er furet og hærget af løsgående markeds kræfter, iskold teknik og menneskelig underlødighed. Dystopisterne fortæller gerne om alt det, der går galt, og de nedbryder den menneskelige selvtilid ved blot at fokusere på alt det, der går galt, hvis vi fremskriver vores levemåde.

Nytårsdag har et budskab til både utopister og dystopister: Den fremtid vore fødder sætter sig på i det nye år har Gud for sig, i og med Abrahams velsignelse, så vi kan begynde året uden angst.

Og så har vi livet i Jesu navn. Der sker noget skelsættende, når man kender navnet. Og Jesus betyder: Gud frelser og dermed går vi ind i det nye år i Jesu navn.

I Jesu navn lyder kirkens nytårstale til utopisterne at; Jo, fremtiden gemmer på noget godt. Men ikke bare takket være os. Jesus vil være vores navnefælle og gå med os ind i fremtiden.

I Jesu navn lyder kirkens nytårstale til dystopisterne at; Jo, der er grund til at bekymre sig for fremtiden. Men uanset hvor højt vandene går, stoler vi på, at vi i Jesu navn går med ham ved vor side, som vil følge os til verdens ende.

Som velsignede kan vi roligt tage livet af Guds hånd. Som frelste er vi aldrig alene i vores bekymring for fremtiden.

Så: godt nytår og stædigt håb til jer alle! Må I alle opleve, at så mange rækker ud til jer og lader jer vide, at I stadig er i live.

Jeg vil lade H. C. Andersen få det sidste ord i dag, og det plejer at være en gode ide, at være en god ide at række mikrofonen til digterne og bare sidde lige så stille og slå takten.

Igen et år udfolder sine vinger,

det flyver frem med morgenrødens glans;

Igen vi spørge: hvad mon året bringer?

Hvor falder sørgeflor, hvor brudekrans?

Skal krigsråb eller fredens hymne lyde?

Hvad mejsler det i verdens marmorblok?

Hvad vil det rejse og hvad vil det bryde?

Far hen hver frygt! Vorherre hjælper nok.

Han er i gode og tunge dage

det hjerte, vi os trygt tør hælde til;

Igennem mulmet vi klarhed drage;

Vort liv er ej tilfældighedens spil!

H.C. Andersen nytårsdigt 1862